

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΦΕΤΩΝ ΛΑΜΙΑΣ

Εισάγω στο Συμβούλιο Σας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 30 παρ. 2 & 4, 138 παρ. 1 εδ. β Κ.Π.Δ. και 17 Ν.1968/1991, την με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας, με το οποίο απορρίφθηκε η από 16-8-2021 αίτηση του για χορήγηση απόλυσης υπό όρο, η οποία υποβλήθηκε δυνάμει του με αριθμό πρωτοκόλλου 13.632/16-8-2021 έγγραφου του Προϊσταμένου Διεύθυνσης του Κ.Κ. Δομοκού, εκθέτω δε τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 17 Ν.1968/1991, «Κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, που κρίνει την αίτηση για τη χορήγηση απόλυσης υπό όρο, επιτρέπεται έφεση από τον εισαγγελέα ή τον κατάδικο, εφαρμοζομένων αναλόγως των διατάξεων των άρθρων 473 έως και 476 Κ.Π.Δ».

Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 466 παρ. 1, 473 παρ. 1 & 4, και 474 παρ. 1, 2 & 4 Κ.Π.Δ., η άσκηση έφεσης γίνεται είτε αυτοπροσώπως είτε μέσω αντιπροσώπου με δήλωση στο γραμματέα του δικαστηρίου που εξέδωσε το βούλευμα ή στο γραμματέα του ειρηνοδικείου ή στο διευθυντή της φυλακής, στην οποία κρατείται ο εκκαλών, εντός προθεσμίας δέκα ημερών από την επίδοση του βουλεύματος, η οποία αναστέλλεται κατά το χρονικό διάστημα από 1 έως 31 Αυγούστου, για την δήλωση δε αυτή συντάσσεται έκθεση, στην οποία πρέπει να διατυπώνονται και οι λόγοι για τους οποίους ασκείται η έφεση, ενώ επίσης μπορεί να ασκηθεί και με κατάθεση δικογράφου στα παραπάνω πρόσωπα, για την οποία συντάσσεται έκθεση εγχείρισης.

Στην προκειμένη περίπτωση η εισαγόμενη έφεση είναι εμπρόθεσμη, καθόσον ασκήθηκε εντός της νόμιμης προθεσμίας των δέκα ημερών από την επίδοση του βουλεύματος και συγκεκριμένα ασκήθηκε την 9-12-2021 ενώ το βούλευμα επιδόθηκε στον εκκαλούντα την 1-12-2021, και νομότυπη, καθόσον ασκήθηκε αυτοπροσώπως από τον εκκαλούντα με δήλωση ενώπιον του Προϊσταμένου Διεύθυνσης του Κ.Κ. Δομοκού, ο οποίος συνέταξε και την σχετική έκθεση, στην οποία περιλαμβάνονται και οι λόγοι αυτής.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 105B ισχύοντος από 1-7-2019 Ποινικού Κώδικα, που κυρώθηκε με Ν. 4619/2019, κατά μεν την παρ. 1 αυτού «Όσοι καταδικάστηκαν σε στερητική της ελευθερίας ποινή μπορούν να απολυθούν υπό τον όρο της ανάκλησης, σύμφωνα με τις πιο κάτω διατάξεις, εφόσον έχουν εκτίσει: α) σε περίπτωση φυλάκισης, τα δύο πέμπτα αυτής, β) σε περίπτωση πρόσκαιρης κάθειρξης, τα τρία πέμπτα αυτής και γ) σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης τουλάχιστον είκοσι έτη», κατά δε την παρ. 3 αυτού «Στην περίπτωση που συντρέχουν σωρευτικά περισσότερες ποινές, ο καταδικασθείς μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει το άθροισμα των τμημάτων των ποινών, που προβλέπεται στην παράγραφο 1. Σε κάθε περίπτωση ο καταδικασθείς μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει είκοσι πέντε έτη και όταν το παραπάνω άθροισμα υπερβαίνει το όριο αυτό», κατά την παρ. 4 εδ. α αυτού «Αν ο καταδικασθείς εργάζεται, κάθε ημέρα εργασίας υπολογίζεται σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις της σωφρονιστικής νομοθεσίας», κατά την παρ. 5 αυτού «Για τη χορήγηση της υπό όρο απόλυσης, ως ποινή που εκτίθηκε θεωρείται αυτή που υπολογίστηκε ευεργετικά είτε κατά την προηγούμενη παράγραφο είτε κατά τις ειδικές διατάξεις που προβλέπουν αντίστοιχο υπολογισμό» και κατά την παρ. 6 αυτού «Προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί στον καταδικασθέντα απόλυση υπό όρο, αν δεν έχει παραμείνει στο σωφρονιστικό κατάστημα για χρονικό διάστημα ίσο με τα δύο πέμπτα της ποινής που του επιβλήθηκε και, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, δεκαέξι έτη. Το χρονικό διάστημα των δύο πέμπτων ή, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, των δεκαέξι ετών, προσαυξάνεται κατά το ένα

τρίτο των λοιπών ποινών που τυχόν έχουν επιβληθεί, στην περίπτωση που αυτές συντρέχουν σωρευτικά. Σε κάθε περίπτωση όμως ο καταδικασθείς μπορεί να απολυθεί αν έχει παραμείνει στο κατάστημα είκοσι έτη και αν εκτίει περισσότερες ποινές ισόβιας κάθειρξης, αν έχει παραμείνει είκοσι πέντε έτη».

Σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 465 εδ. α του ισχύοντος από 1-7-2019 Ποινικού Κώδικα για αξιόποινες πράξεις που τελέστηκαν μέχρι τη θέση του σε ισχύ και αναφορικά με τα ζητήματα της μετατροπής της επιβληθείσας ποινής σε χρηματική ποινή, της αναστολής εκτέλεσης της επιβληθείσας ποινής και της απόλυσης υπό όρο εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, θα πρέπει ωστόσο να διευκρινισθεί ότι η ανωτέρω εφαρμογή των διατάξεων του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα τελεί υπό την προϋπόθεση [άρθρο 2 παρ. 1 ισχύοντος Ποινικού Κώδικα] ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση οδηγεί στην ευμενέστερη μεταχείριση του κατηγορούμενου.

Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 105 προϊσχύσαντος Π.Κ. κατά μεν την παρ. 1 αυτού «Όσοι καταδικάστηκαν σε ποινή στερητική της ελευθερίας μπορούν να απολυθούν υπό τον όρο της ανάκλησης σύμφωνα με τις πιο κάτω διατάξεις και εφόσον έχουν εκτίσει: α] προκειμένου για φυλάκιση, τα δύο πέμπτα της ποινής τους, β] προκειμένου για πρόσκαιρη κάθειρξη, τα τρία πέμπτα της ποινής τους, γ] προκειμένου για ισόβια κάθειρξη, τουλάχιστον δεκαεννέα (19) έτη...», κατά δε την παρ. 4 αυτού «Στην περίπτωση που συντρέχουν σωρευτικά περισσότερες ποινές, ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί υπό όρο, αν έχει εκτίσει το άθροισμα των τμημάτων των ποινών, που προβλέπεται στην παράγραφο 1. Σε κάθε περίπτωση ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει είκοσι πέντε έτη και όταν το παραπάνω άθροισμα υπερβαίνει το όριο αυτό» και κατά την παρ. 6 αυτού «Για τη χορήγηση της υφ' όρον απόλυσης, ως ποινή που εκτίθηκε θεωρείται αυτή που υπολογίστηκε ευεργετικά σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις. Προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί πάντως στον κατάδικο η υφ' όρον απόλυση, αν δεν έχει παραμείνει στο σωφρονιστικό κατάστημα για χρονικό διάστημα ίσο με το ένα τρίτο της ποινής που του επιβλήθηκε και, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, δεκαπέντε (15) έτη. Το χρονικό διάστημα του ενός τρίτου ή, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, των δεκαπέντε (15) ετών, προσαυξάνεται κατά τα δύο πέμπτα των λοιπών ποινών που τυχόν έχουν επιβληθεί, στην περίπτωση που αυτές συντρέχουν σωρευτικά. Σε κάθε περίπτωση όμως ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει δεκαεννέα (19) έτη...».

Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει σαφώς ότι -τόσο υπό το καθεστώς του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα όσο και υπό το καθεστώς του προϊσχύσαντος- η βασική αρχή που διέπει την υπό όρο απόλυση είναι ότι ως ποινή που εκτίθηκε θεωρείται αυτή που υπολογίστηκε ευεργετικά είτε κατά τις διατάξεις του Ποινικού Κώδικα είτε κατά τις ειδικές διατάξεις που προβλέπουν αντίστοιχο υπολογισμό, περαιτέρω όμως, όσον αφορά τις ποινές κάθειρξης τίθεται πάντοτε ένας φραγμός με την έννοια ότι προβλέπεται μία επιπλέον προϋπόθεση για την υπό όρο απόλυση, η οποία [προϋπόθεση] αφορά τον ελάχιστο χρόνο παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα. Ετσι υπό το καθεστώς του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα προβλέπεται [άρθρο 105B παρ. 6] ότι προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί στον καταδικασθέντα απόλυση υπό όρο, αν δεν έχει παραμείνει στο σωφρονιστικό κατάστημα για χρονικό διάστημα ίσο με τα δύο πέμπτα της ποινής που του επιβλήθηκε και, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, δεκαέξι έτη, ότι το χρονικό διάστημα των δύο πέμπτων ή, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, των δεκαέξι ετών, προσαυξάνεται κατά το ένα τρίτο των λοιπών ποινών που τυχόν έχουν επιβληθεί, στην περίπτωση που αυτές συντρέχουν σωρευτικά και ότι σε κάθε περίπτωση ο καταδικασθείς μπορεί να απολυθεί αν έχει παραμείνει στο κατάστημα είκοσι έτη και αν εκτίει περισσότερες ποινές ισόβιας κάθειρξης, αν έχει παραμείνει είκοσι πέντε έτη, ενώ υπό το καθεστώς του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα προβλέπονταν [άρθρο 105 παρ. 6] ότι προκειμένου για ποινές κάθειρξης δεν μπορεί να χορηγηθεί η απόλυση υπό όρο, εάν ο κατάδικος δεν έχει παραμείνει στο

σωφρονιστικό κατάστημα για χρονικό διάστημα ίσο με το ένα τρίτο της ποινής που του επιβλήθηκε και, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, δεκαπέντε έτη, ότι το χρονικό διάστημα του ενός τρίτου ή, σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, των δεκαπέντε ετών, προσαυξάνεται κατά τα δύο πέμπτα των λοιπών ποινών που τυχόν έχουν επιβληθεί, στην περίπτωση που αυτές συντρέχουν σωρευτικά και ότι σε κάθε περίπτωση ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει δεκαεννέα έτη. Από την επισκόπηση και σύγκριση των επί του συγκεκριμένου θέματος [της ελάχιστης παραμονής] προβλέψεων του ισχύοντος και του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα προκύπτει σαφώς -μεταξύ άλλων διαφοροποιήσεων- ότι **για πρώτη φορά με τη διάταξη του άρθρου 105B παρ. 6 τελ. εδ. ισχύοντος Ποινικού Κώδικα ο νομοθέτης εκφράστηκε ρητά για τον ελάχιστο χρόνο παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα του καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης και όρισε ότι αν ο καταδικασθείς εκτίει περισσότερες ποινές ισόβιας κάθειρξης θα πρέπει να έχει παραμείνει στο σωφρονιστικό κατάστημα για χρονικό διάστημα είκοσι πέντε ετών.** Η πρόβλεψη αυτή δεν αφορά μόνον το χρόνο της παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα του καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης αλλά επιπλέον **και πρωτίστως** αυτή καθ'αυτή τη δυνατότητα ενός τέτοιου καταδίκου να τύχει του ευεργετήματος της υπό όρο απόλυσης. Με τη διάταξη του τελ. εδ. της παρ. 6 του άρθρου 105B ισχύοντος Ποινικού Κώδικα **ο νομοθέτης έρχεται για πρώτη φορά να ρυθμίσει ρητά ζήτημα που αφορά σε κατάδικο που εκτίει περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης.** Στον προϊσχύσαντα Ποινικό Κώδικα ρυθμιζόταν ρητά μόνο το ζήτημα της απόλυσης καταδικασθέντος που εξέτιε μία ποινή ισόβιας κάθειρξης [άρθρο 105 παρ. 1 περ. γ & 6 εδ. β], ενώ οι μόνες διατάξεις που μπορούσαν να οδηγήσουν στην υπό όρο απόλυση του καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης είναι αυτές του άρθρου 105 παρ. 4, που επαναλήφθηκαν στο άρθρο 105B παρ. 4 ισχύοντος Ποινικού Κώδικα και προβλέπουν ότι «Στην περίπτωση που συντρέχουν σωρευτικά περισσότερες ποινές, ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί υπό όρο, αν έχει εκτίσει το άθροισμα των τμημάτων των ποινών, που προβλέπεται στην παράγραφο 1. Σε κάθε περίπτωση ο κατάδικος μπορεί να απολυθεί αν έχει εκτίσει είκοσι πέντε έτη και όταν το παραπάνω άθροισμα υπερβαίνει το όριο αυτό». Οι συγκεκριμένες διατάξεις δεν προέβλεπαν ρητά τη δυνατότητα χορήγησης απόλυσης υπό όρο στον κατάδικο που εκτίει περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης. Εφόσον, όμως, δεν την απαγόρευαν αποτέλεσαν τη νομική βάση ώστε η νομολογία να δεχθεί την ύπαρξη της παραπάνω δυνατότητας, πράγμα που πρακτικά σήμαινε ότι ένας κατάδικος που εξέτιε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης -όσες και αν ήταν αυτές- θα μπορούσε να τύχει απόλυσης υπό όρο εάν είχε εκτίσει με ευεργετικό υπολογισμό 25 χρόνια ποινής, ενώ λόγω του προεκτεθέντος νομοθετικού κενού αναφορικά με τον ελάχιστο χρόνο παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα επικράτησε στη νομολογία η άποψη ότι σε περίπτωση ύπαρξης πλειόνων ποινών ισόβιας κάθειρξης απαιτούνταν η πραγματική έκτιση δεκαεννέα ετών, άποψη η οποία ουσιαστικά εξισώνει την περίπτωση της μίας ποινής ισόβιας κάθειρξης, που προσαυξάνεται από τις συντρέχουσες ποινές πρόσκαιρης κάθειρξης [ή και φυλάκισης], με τις περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης. Στις διατάξεις του άρθρου 105 παρ. 6 του ισχύσαντος μέχρι την 30-6-2019 Ποινικού Κώδικα προβλέπονταν, εκτός άλλων, α) ελάχιστος χρόνος παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα 15 ετών σε περίπτωση καταδικασθέντος σε [μία] ποινή ισόβιας κάθειρξης, β) προσαύξηση του ανωτέρω ελαχίστου χρόνου κατά τα δύο πέμπτα των λοιπών συντρεχουσών ποινών, μόνον όμως εφόσον επρόκειτο για συντρέχουσες ποινές πρόσκαιρης κάθειρξης [ή φυλάκισης] και όχι βεβαίως για συντρέχουσες ποινές ισόβιας κάθειρξης, αφού σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές ο ελάχιστος χρόνος παραμονής [15 έτη] της ποινής ισόβιας κάθειρξης προσαυξάνεται κατά τα δύο πέμπτα του συνολικού χρόνου των συντρεχουσών ποινών πρόσκαιρης κάθειρξης [ή φυλάκισης] και όχι κατά τον ελάχιστο χρόνο παραμονής των ποινών αυτών [συντρεχουσών], πράγμα που σημαίνει ότι η προσαύξηση αυτή δεν είναι δυνατό να αφορά πλείονες ποινές

ισόβιας κάθειρξης, αφού δεν νοείται ποσοστό δύο πέμπτων επί της ποινής ισόβιας κάθειρξης, αλλά ούτε και πλείονες χρόνους πραγματικής έκτισης δεκαπέντε ετών για κάθε ισόβια κάθειρξη, όπως υποστηρίχθηκε και γ] συνολικό χρόνο παραμονής 19 ετών σε περίπτωση που μετά την κατά τα ανωτέρω προσαύξηση προκύπτει μακρύτερος χρόνος. Η παραπάνω ρύθμιση κρίθηκε δικαιολογικά ορθή αναφορικά με τις συντρέχουσες ποινές, έτσι ώστε η προσαύξηση αυτή να μην οδηγεί σε τόσο μακρόχρονα διαστήματα και η λόγω του εγκλεισμού ψυχική και σωματική δοκιμασία να μην βαραίνει οριστικά και ανεπανόρθωτα και να καθιστά δώρο άδωρο την απόλυση (Μαργαρίτη – Παρασκευόπουλου – Νούσκαλη, Ποινολογία, σελ. 675). Για το λόγο αυτό ορίστηκε το απώτατο όριο των δεκαεννέα ετών, μόνο όμως ως προς τις συντρέχουσες ποινές πρόσκαιρης καθείρξης [ή φυλάκισης], οι οποίες και μόνο [και όχι οι ισόβιες καθείρξεις] επιδέχονται υπολογισμό δύο πέμπτων ως προσαύξηση στην ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Άλλωστε, από τη συγκριτική επισκόπηση του νομοθετικού πλαισίου που εκάστοτε ρυθμίζει το θεσμό της υπό όρο απόλυσης προκύπτει ότι ο νομοθέτης ανέκαθεν διαφοροποιούσε τον ελάχιστο πραγματικό χρόνο έκτισης ανάλογα με το είδος και το ύψος της εκτιμώμενης ποινής, διαφοροποιώντας σαφώς την ισόβια κάθειρξη από τις λοιπές στερητικές της ελευθερίας ποινές και δη την πρόσκαιρη κάθειρξη, για την οποία και μόνον προέβλεπε προσαύξηση επί της βάσης του πραγματικού χρόνου έκτισης της ισόβιας κάθειρξης. Ανεξάρτητα, πάντως, από τη θέση που μπορεί κάποιος να λάβει απέναντι στην ανωτέρω νομολογιακή προσέγγιση, που διαμορφώθηκε προς κάλυψη του νομοθετικού κενού που υφίστατο στον προϊσχύσαντα Ποινικού Κώδικα, φρονούμε ότι ο προβλεπόμενος υπό το καθεστώς του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα [άρθρο 105B παρ. 6] απαιτούμενος χρόνος παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα των 25 ετών σε περίπτωση καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης, καταλαμβάνει οπωσδήποτε και αξιόποινες πράξεις που τελέστηκαν πριν τη 1-7-2019, οπότε και ετέθη σε ισχύ ο νέος Ποινικός Κώδικας, εις τρόπον ώστε να μην τίθεται καν ζήτημα διαχρονικού δικαίου και εφαρμογής ηπιότερου νόμου κατ'άρθρο 2 σε συνδυασμό με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 465 εδ. α νέου Ποινικού Κώδικα, αφού στον προϊσχύσαντα Ποινικό Κώδικα **δεν υπάρχει ρητή διάταξη προβλέπουσα** τον ελάχιστο χρόνο παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα σε περίπτωση καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης **και διεκδικούσα** έτσι την εφαρμογή της ως ευμενέστερης και αποτελεί οπωσδήποτε προφανέστατο νομικό σφάλμα και προσχηματική εφαρμογή διαχρονικού δικαίου η αναζήτηση του ευμενέστερου νόμου, που καθορίζει τον απαιτούμενο χρόνο πραγματικής παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα σε περίπτωση καταδικασθέντος σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης, μέσω της σύγκρισης μεταξύ της νομολογιακής θέσης, που διαμορφώθηκε και επικράτησε επί τη βάσει και προς κάλυψη του νομοθετικού κενού του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα, και της ισχύουσας ρητής νομοθετικής διάταξης, καθώς σύμφωνα με γενικά παραδεδομένο ερμηνευτικό κανόνα κατά την εφαρμογή του διαχρονικού δικαίου πρέπει να αναζητείται η ευμενέστερη για τον κατηγορούμενο νομοθετική διάταξη, πράγμα που προϋποθέτει ότι υφίστανται τουλάχιστον δύο ρητές νομοθετικές διατάξεις που ρυθμίζουν το ίδιο ζήτημα, ενώ είναι ανεπίτρεπτο να χρησιμοποιούνται ως μονάδες σύγκρισης αφενός η ευμενέστερη για τον κατάδικο πολυισοβίτη νομολογιακή προσέγγιση που επικράτησε κατά το προϊσχύσαν δίκαιο λόγω του νομοθετικού κενού και αφετέρου η δυσμενέστερη για τον παραπάνω κατάδικο ρητή νομοθετική ρύθμιση του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα, που αποτυπώνει de lege lata τη βούληση του νομοθέτη. Δεν νοείται επίκληση του διαχρονικού δικαίου και αναζήτηση της ευμενέστερης για τον κατάδικο διάταξης νόμου κατά τη σύγκριση μεταξύ νομολογίας βάσει του προϊσχύσαντος Ποινικού Κώδικα και ισχύουσας ρητής νομοθετικής διάταξης που ρυθμίζει το πρώτον το υπό κρίση ζήτημα του απαιτούμενου χρόνου πραγματικής παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα του πολυισοβίτη, καθώς κατ'αναπόφευκτη νομική και λογική αναγκαιότητα το αποτέλεσμα μιας τέτοιας σύγκρισης ανομοίων - μη συγκρίσιμων μεγεθών, παραβιάζει την ίδια την αρχή της νομιμότητας. Η ως άνω παραδοχή είναι απολύτως

σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισονομίας κατά την επιμέτρηση και έκτιση της ποινής, καθώς δεν είναι νοητό σε ένα ευνομούμενο κράτος δικαίου να γίνεται επίκληση μιας νομικής κατασκευής που οδηγεί στην εξίσωση του ελάχιστου απαιτούμενου πραγματικού χρόνου έκτισης μίας ποινής ισόβιας κάθειρξης που συντρέχει σωρευτικά με ποινή πρόσκαιρης κάθειρξης με τον ελάχιστο απαιτούμενο πραγματικό χρόνο έκτισης περισσότερων της μιας ποινών ισόβιας κάθειρξης, παραγνωρίζοντας τη ρητή σαφή πρόβλεψη του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα. Η υιοθέτηση μιας τέτοιας δικαιοπολιτικά απαράδεκτης άποψης, εκτός του γεγονότος ότι αναιρεί το διατακτικό της εκτελούμενης καταδικαστικής απόφασης, που επέβαλε περισσότερες της μιας ποινές ισόβιας κάθειρξης, αντίκειται στους σκοπούς της γενικής και ειδικής πρόληψης του εγκλήματος, που διέπουν διαχρονικά το δίκαιο εκτέλεσης των ποινών, στο οποίο καθιερώνεται η διαβάθμιση των απαιτούμενων χρονικών ορίων και πλαισίων πραγματικής και ευεργετικής έκτισης των ποινών ανάλογα με το είδος και το ύψος τους και με παντοτινό γνώμονα της εγκληματοπροληπτική - προστατευτική για τα έννομα αγαθά λειτουργία του ποινικού δικαίου.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, όλα τα ανωτέρω φρονούμε ότι η διάταξη του άρθρου 105B παρ. 6 τελ. εδ ισχύοντος Ποινικού Κώδικα, που προβλέπει ελάχιστο χρόνο παραμονής στο σωφρονιστικό κατάστημα 25 ετών σε περίπτωση που εκτίονται περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης, καταλαμβάνει και εγκλήματα που τελέσθηκαν πριν την 1-7-2019, οπότε και ετέθη σε ισχύ.

Στην προκειμένη περίπτωση από τα στοιχεία του φακέλλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Δυνάμει της με αριθμό Β ΜΕΚ 62/27-1-2021 συγχωνευτικής απόφασης του Μονομελούς Εφετείου Αθήνας καθορίστηκε στον εκκαλούντα συνολική ποινή κάθειρξης είκοσι ενός [21] ετών με εκτιτέα ποινή τα είκοσι [20] έτη **πλέον της μη συγχωνευτής ποινής της ενδεκάκις ισόβιας κάθειρξης**. Σύμφωνα με τον από 26-10-2021 [επικαιροποιημένο] πίνακα υπολογισμού ποινής του Κ.Κ. Δομοκού η κράτηση του εκκαλούντος για τις ποινές, που συγχωνεύθηκαν στην παραπάνω συγχωνευτική απόφαση, άρχισε στις 5-9-2002 [σύμφωνα με το με αριθμό 5/8-9-2002 Ενταλμα Προσωρινής Κράτησης του Ειδικού Εφέτη – Ανακριτή Αθηνών] και μέχρι την σύνταξη του πίνακα ο εκκαλών είχε εκτίσει πραγματική ποινή κάθειρξης δεκαεννέα [19] ετών, ενός [1] μήνα και είκοσι μίας [21] ημερών, ενώ με ευεργετικό υπολογισμό 2.904 πραγματοποιηθέντων ημερομισθίων, που αντιστοιχούν σε εκτιθείσα ποινή επτά [7] ετών, ένδεκα [11] μηνών και δεκαεννέα [19] ημερών, έχει εκτίσει ποινή μεγαλύτερη των 25 ετών, το δε υπόλοιπο της ποινής του είναι ισόβια κάθειρξη. Με βάση τα ανωτέρω σε συνδυασμό και με τα προεκτεθέντα στη μείζονα σκέψη της παρούσας μας, ο εκκαλών, ο οποίος έχει καταδικασθεί και σε ένδεκα [11] φορές ισόβια κάθειρξη, **δεν έχει εκτίσει πραγματική ποινή είκοσι πέντε [25] ετών και ως εκ τούτου δεν έχει συμπληρώσει τον επιβαλλόμενο ελάχιστο χρόνο παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα, που συμπληρώνεται στις 5-9-2027 και προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 105B παρ. 6 τελ. εδάφιο του ισχύοντος Ποινικού Κώδικα για τους καταδικασθέντες σε περισσότερες της μίας ποινές ισόβιας κάθειρξης**. Σύμφωνα με τα παραπάνω δεν πληρούνται η τυπική προϋπόθεση του ελάχιστου χρόνου παραμονής σε σωφρονιστικό κατάστημα για την υπό όρο απόλυση του εκκαλούντος, ορθά, λοιπόν, το προσβαλλόμενο βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας απέρριψε την από 16-8-2021 αίτηση του για χορήγηση απόλυσης υπό όρο, η οποία υποβλήθηκε δυνάμει του με αριθμό πρωτοκόλλου 13.632/16-8-2021 έγγραφου του Προϊσταμένου Διεύθυνσης του Κ.Κ. Δομοκού, **θα πρέπει συνεπώς να απορριφθεί η κρινόμενη έφεση και να επικυρωθεί το εκκαλούμενο βούλευμα και να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος**.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΡΟΤΕΙΝΩ

Να απορριφθεί η με αριθμό 128/9-12-2021 έφεση του Δημητρίου Κουφοντίνα του Κωνσταντίνου, κρατούμενου Κ.Κ. Δομοκού, κατά του με αριθμό 187/30-11-2021 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Λαμίας.

Να επικυρωθεί το ανωτέρω εκκαλούμενο βούλευμα

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα σε βάρος του εκκαλούντος.

Λαμία 24 Ιανουαρίου 2022
Ο Εισαγγελέας